

איני רוצה שתשפדלו בעבודה,
ולא בסחורה, ולא במדבריות,
אלא כלם הזדמנו, כמו שאותו
יום שלי, והתקינו עצמכם לקבל
את אותו אורח בפנים מאירות,
בשמחה ובתשפחת. התקינו לו
סעודה נכבדה כדי שיהיה מזדמן
אלי בכל הצדדים.

כך אמר הקדוש ברוך הוא
לישראל: בני, כל שאר הימים
אתם משפדלים בעבודה
ובסחורה, פרט לאותו יום שלי.
עכשו אורח עליון ויקר הזמנתי,
אתם קבלו אותו בפנים מאירות,
הזמינו אותו, תקנו לו סעודות
עליונות, שלחנות ערוכים, כמו
שאותו היום שלי. משום כך,
תקראו אתם במועדים.

בא ראה, בפעם שישראל למטה
שמחים במועדים הללו
ומשפחים שבח לקדוש ברוך
הוא, עורכים שלחנות, מתקנים
עצמם בכלי נכבדים, המלאכים
העליונים אומרים: מה טיבם של
ישראל בכך? אומר הקדוש ברוך
הוא, אורח עליון יש להם ביום
הזה. אומרים: ולא שלך הוא,
מאותו מקום שנקרא קדש?
אומר להם: וכי ישראל אינם
קדש, ונקראים קדש? ! להם ראוי
להזמין את האורח שלי, אחד
מהצד שלי, שהרי הם דבקים בי,
ואחד מצד של קדש, שכתוב
(ירמיה ב) קדש ישראל לה. הואיל
וישראל נקראים קדש, ודאי
שהוא אורח שלהם, משום
שהזמנת האורח הזה היא מקדש,
שכתוב מקראי קדש. פתחו כלם
ואמרו: (תהלים קמד) אשרי העם
שפכה לו.

שלישה הם מזמנים מקדש, ולא
יותר: חג המצות, וחג השבועות,
וחג הסוכות. אמר לו רבי אבא,
- שהוא ודאי נקרא קדש, שכתוב

לא בעינא דתשפדלון בעבידתא, ולא
בסחורתא, ולא במדברי, אלא כלכו אזדמנו,
כגוונא דההוא יומא דילי, ואתקינו גרמייכו
לקבלא לההוא אושפיזא, באנפין נהירין,
בחדוותא בתושפחתא. אתקינו ליה סעודתא
יקרא, בגין דיהא זמיני דילי בכל סטרין.

כך אמר קדשא בריך הוא לישראל, בני, כל
שאר יומין אתון משפדלי בעבידתא
בסחורתא, בר ההוא יומא דילי. השפא
אושפיזא עלאה ויקרא זמינית, אתון קבילו
ליה, באנפין נהירין, זמינו ליה, אתקינו ליה
סעודתי עלאי, פתורי מסדרן, כגוונא דההוא
יומא דילי. בגין כך תקראו אותם במועדים.

הא חזי, בשעתא דישראל לתתא חדאן בהני
מועדיא, ומשפחין שבחא לקודשא בריך
הוא, מסדרין פתורי, מתקני גרמייהו במאני
יקר, מלאכי עלאי אמרין, מה טיבן דישראל
בכך. קדשא בריך הוא אמר, אושפיזא עלאה
אית לון יומא דא. אמרי ולא דילך הוא,
מההוא אתר דאקרי קדש. אמר לון וכי ישראל
לאו קדש נינהו, ואקרון קדש, לון אתחזי
לזמנא אושפיזא דילי, חד מסטרא דילי, דהא
אינון דבקים בי. וחד מסטרא דקדש, דכתיב
(ירמיה ב) קדש ישראל לי, הואיל וישראל אקרון
קדש, אושפיזא דלהון הוא ודאי, בגין דזמינו
דהאי אושפיזא מקדש הוא, דכתיב מקראי
קדש. פתחו כלהו ואמרו, (תהלים קמד) אשרי העם
שפכה לו.

תלתא אינון זמינין מקדש, ולא יותר. חג
המצות. וחג השבועות. וחג הסוכות.

אמר ליה רבי אבא, וכי שבת לאו מקדש הוא
זמין. אמר ליה לאו, בתרי סטרין, חד, דהוא
וכי שבת אינה מקדש מזמנת? אמר לו, לא, בשני צדדים, אחד